

[Maisted]

mand, arbejder eller funktionær og mister sin arbejdsplads og må gå fra hus og hjem.

For øjeblikket øger vi vor gæld med 15–20 mia kr. om året, siger statsministeren. Vi er allerede nået dertil, hvor man siger mellem 15 mia kr. og 20 mia kr.; det betyder ikke mere noget, om det er 5 mia kr. mere eller mindre. Jeg er imponeret over, at statsministeren og hans propagandamaskine er i stand til at fastholde en så stor vælgertilslutning på løfter om, at det hele blot bliver værre. Når der skal findes en forklaring på det, kan det jo være, det er statsministerens løfter og særlige evner til at varetage alles interesser, uden at det går ud over de svagest stillede her i landet.

Særlig interesse viste statsministeren folkepensionisterne ved sidste forlig, hvor statsministeren for hver krone, han gav folkepensionisten, tog 2 kr. igen. I stedet for at skaffe arbejdspladser giver statsministeren arbejdsløshedsunderstøttelse og førtidspension, så konkurrencen mellem skatteyderkroner og lønkroner, mellem behandler og behandlede, skærpes.

På grundlag af det, jeg har sagt, skal jeg fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget konstaterer, at regeringens økonomiske politik ødelægger dansk erhvervsliv og forværrer forholdene for den danske produktionsarbejder, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Gert Petersen (SF):

Først har jeg en lykønskning til regeringspartiet. Det er så lidt, man kan lykønske jer med, men jeg vil da godt lykønske regeringspartiet med en veloverstået kongres. Det er såmænd ikke, fordi jeg har noget indtryk af, at kongressen på nogen måde præger regeringens og regeringspartiets politik, men det var vel heller ikke meningen – i hvert fald ikke set fra regeringens synsvinkel. Det kan godt være, de delegerede på kongressen har haft en anden opfattelse, men det må så bli-

ve en sag mellem dem og socialdemokratiets ledere; jeg skal ikke blande mig i det. Det var helt åbenbart, at de delegerede – uvist af hvilken årsag – demonstrerede en klar tillid til deres formand, og nu kvitterer han så som statsminister – det gjorde han her i tirsdags – ved at opfordre det ganske folk til at bygge på tillid og optimisme.

Men hvem er det, statsministeren for alvor er interesseret i at skabe tillid og optimisme hos? Det synes jeg man lærer noget om ved at studere åbningstalen mere indgående. Er det almindelige lønmodtagere, som ifølge statsministerens egne ord – der til fulde er blevet bekræftet af den netop udkomne finansredøgørelse – må imødesee en endnu voldsommere vækst i arbejdsløsheden, almindelige lønmodtagere, som i medfør af de sidste 5 års krisepolitik har fået deres afgiftsbyrder forøget med 25–30 mia kr., og som i en periode blev frastjålet deres retmæssige dyrtidspenge og derefter fik dyrtidsreguleringen ødelagt endnu en gang for bestandig, almindelige lønmodtagere, som 3 gange i træk har oplevet, hvordan statsmagten fastlagde deres lønninger, sådan at man i LO-området taler om en reallønsnedgang på en 10–15 pct.? Eller er det folkepensionisterne, der skal bygge på tillid og optimisme, de folkepensionister, som nu også må mærke reallønsnedgangen, selv om der ikke er meget at tage af? Eller er det de uddannelsessøgende, der skal sætte sig i bundløs gæld for at gennemføre deres uddannelse?

Er statsministeren – undskyld, jeg siger det – virkelig så skamløs, at han slutter med at opfordre 2½ million lønmodtagere, hundretusinder af gamle og unge, folkepensionister og uddannelsessøgende til at bygge på tillid og lægge optimisme for dagen? Statsministeren må være blevet beruset af den jubel, der ombruste ham på den socialdemokratiske kongres, efter at hr. Thomas Nielsen var gået eller havde trukket sig ud i fjernsynet, eller hvor det nu var...

Jeg tror nu heller ikke, at det forholder sig sådan. Jeg tror, at når statsministeren adresserer sin tale om tillid og optimisme til alle grene af samfundet, som det hedder, så er det kun en formssag. Den virkelige adressat er erhvervslivet. Det er her, statsministeren venter sig en kvittering af tillid og optimisme til gengæld for den guldregn, som regeringen og dens forligspartier lader dale ned over